

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **KOOPERACE s. r. o.**, IČ: 15034437
sídlem Chornice, Trnavská 50
zastoupený advokátkou JUDr. Evou Hrbáčkovou
sídlem Bráfova 50, 674 01 Třebíč

proti
žalovanému: **Odvolací Finanční ředitelství**, IČ 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 3. 4. 2018, č. j. 14989/18/5200-11434-706502,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím rozhodl žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. a) zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“) o podaném odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008, který byl vydán Finančním úřadem v Moravské Třebové pod č. j. 55031/11/265970603917 dne 27. 9. 2011, a jímž byla podle zák. č. 586/1992 Sb., o daních

z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a podle § 143 odst. 1, 3 daňového řádu z moci úřední doměřena daň z příjmu právnických osob v částce 529 200 Kč a dále penále ve výši 105 840 Kč, přičemž uvedené rozhodnutí správce daně bylo žalovaným rozhodnutím pouze změněno v části týkající se bankovního spojení správce daně. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem.

2. Žalobce poukázal na nesprávný postup, který údajně „ignoroval“ závazný právní názor Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Afs 64/2013-22, kterým bylo zrušeno v pořadí první rozhodnutí právního předchůdce žalovaného, tj. Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 18. 4. 2012 a současně jím byl zrušen v pořadí první rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2013, č. j. 31 Af 51/2012-22, jímž byla žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítnuta. Žalovaný měl zadat odborné vyjádření nebo znalecký posudek, který by se správností a důvodností přecenění akcií reálně zabýval, žalovaný sice zpracování odborného dokumentu zadal, společný znalecký posudek Ing. Z. U. a Ing. M. U. byl dne 16. 11. 2017 zpracován, a jak žalobce „zjistil dodatečně“, byl podkladem žalovanému pro výzvu k seznámení se se zjištěnými skutečnostmi. Žalobce měl do 15 dnů od doručení této výzvy uplatnit své zákonné právo vyjádřit se v dané věci, ale žalobce bez „předchozího seznámení se znaleckým posudkem kvalifikovaně nemohl reagovat“, znalecký posudek měl být připojen k uvedené výzvě. Tento nesprávný úřední postup zatížil odvolací daňové řízení vadou, žalobce požádal o poskytnutí náhradní lhůty, resp. k „uvvedení v předešlý stav“. K žádosti žalobce o navrácení v předešlý stav ze dne 3. 4. 2018 zaujal žalovaný „negativní postoj“ a řízení zastavil, což „nezbývá, než napadnout“. Dále uvedl věcné námitky proti zmíněnému znaleckému posudku, když předeslal, že tak činí „nad rámec procesní obrany“, kdy zaujímá „nesouhlasný postoj k napadenému rozhodnutí jako celku a ve spojení s hodnocením znaleckého posudku (bohužel dodatečným) zdůrazňuje tyto podstatné skutečnosti a důvody, proč nemůže ani tentokrát soudu navrhnout nic jiného, než toto rozhodnutí OFŘ zrušit“. V části V. žaloby pak uvedl konkrétní námitky proti zmíněnému znaleckému posudku, aniž tyto námitky uvedl v odvolacím řízení. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, obhajoval zákonnost svého procesního postupu, kdy dal možnost žalobci vyjádřit se ke znaleckému posudku a uvést konkrétní věcné námitky v odvolacím řízení, ten tak učinil až v žalobě. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Mezi účastníky nejsou spornými a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti.
6. Žalovaným rozhodnutím byla doměřena žalobci daň z příjmu právnických osob, přičemž správce daně neuznal žalobci jeho tvrzení o trvalém snížení hodnoty akcií, v důsledku čehož si žalobce snížil svůj hospodářský výsledek za rok 2008, neboť zvýšil svoje náklady na dosažení zajištění a udržení zdanitelných příjmů za zdaňovací období roku 2008. Žalobce byl přitom přesvědčen, že došlo pravděpodobně k trvalému snížení hodnoty akcií emitovaných společnostmi BIO AMETYST, a.s., EKO OLEKSOVICE, a.s. a BIO KANADA, a.s. Žalovanému rozhodnutí předcházelo rozhodnutí právního předchůdce

žalovaného, tj. Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 18. 4. 2012, kdy bylo rozhodnuto stejným způsobem jako v nyní žalovaném rozhodnutí, žaloba podaná žalobcem proti tomuto rozhodnutí byla předchozím rozsudkem (v pořadí prvním) Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2013, č. j. 31 Af 51/2012-22, zamítnuta, avšak Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobce toto předchozí rozhodnutí žalovaného a v pořadí první rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

7. Poté žalovaný vydal další rozhodnutí ze dne 1. 3. 2016, č. j. 8737/16/5200-11434-706502, žalobce jej opět napadl žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, ten rozhodl v pořadí druhým rozsudkem ze dne 21. 6. 2017, č. j. 52 Af 45/2016-71, přičemž toto druhé rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor obsažený ve zmíněném zrušujícím rozsudku NSS, z něhož vyplývá, že *„V daném případě je proto třeba doplnit dokazování tak, aby byly dostatečně objasněny postupy a metody použité při kalkulaci pro trvalé závěrkové přecenění akcií a takto byla k rozhodnému datu hodnověrným způsobem doložena pravděpodobná trvalost znehodnocení předmětných cenných papírů tvrzená stěžovatelem, případně aby takto bylo s určitostí prokázáno, že stěžovatel důkazní břemeno neunes.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Afs 64/2013-22).
8. Z tohoto závazného právního názoru tedy vyplynul závěr, že i předchozí rozhodnutí žalovaného (v pořadí druhé) se mělo zabývat zmíněnou stěžejní otázkou týkající se snížení hodnoty odkoupených akcií a bylo třeba doplnit v tomto směru dokazování, přičemž tento závazný právní názor dostatečně žalovaný nerespektoval ani v pořadí druhém zmíněném rozhodnutí, proto krajský soud toto předchozí rozhodnutí na základě žaloby žalobce zrušil již dříve zmíněným, v pořadí druhým svým rozsudkem ze dne 21. 6. 2017, č. j. 52 Af 45/2016-71 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto předchozím rozsudku krajský soud uvedl, že *„Dle názoru krajského soudu tak za dané důkazní situace, jestliže správce daně a žalovaný vyhodnotili vyjádření znalecké kanceláře pouze jako informativní, pak bylo namístě, aby sami, a to jednak s ohledem na uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu a i s ohledem na návrh žalobce v průběhu daňového řízení, zadali odborné vyjádření či znalecký posudek za účelem posouzení správnosti a důvodnosti přecenění akcií, resp. toho, zda se jednalo při posuzování v rozhodné době pravděpodobně o trvalé snížení reálné hodnoty odkoupených akcií.“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 21. 6. 2017, č. j. 52 Af 45/2016-71).
9. A právě v daňovém řízení, v němž bylo nyní žalobou napadené rozhodnutí vydáno, žalovaný již postupoval v intencích zmíněného závazného právního názoru jak Nejvyššího správního soudu, tak i krajského soudu, a nechal za výše zmíněným účelem vypracovat znalecký posudek k otázce závěrkového přecenění akcií. Tento posudek, resp. znalecký posudek ze dne 16. 11. 2017 byl vypracován znalci Ing. M. U. a Ing. Z. U., přičemž žalobce se k tomuto posudku nevyjádřil, resp. nepodal žádné věcné námitky, a až v žalobě uplatnil tyto věcné námitky, přičemž ale napřed v první části žaloby napadl procesní postup žalovaného v případě prováděného dokazování zmíněným znaleckým posudkem. V dané věci je proto stěžejní a prioritní otázkou to, zda postup žalovaného při zmíněném dokazování byl zákonný či nikoliv, protože pokud by nebyl zákonný, musel by již z tohoto důvodu krajský soud přistoupit ke zrušení žalovaného rozhodnutí pro vady řízení, neboť krajský soud nemůže nahrazovat činnost žalovaného a vyjadřovat se za

žalovaného k jednotlivým věcným námitkám směřujícím proti zmíněnému znaleckému posudku, aniž by se k nim vyjádřil žalovaný v odvolacím řízení. V daném případě však krajský soud nedospěl k závěru, že by žalovaný pochybil, a to z následujících důvodů.

10. Jak vyplývá ze správního spisu a žalobce to ani nesporně, dne 5. 2. 2018, tedy po vyhotovení znaleckého posudku, vydal žalovaný výzvu k vyjádření, v němž žalovaný seznámil žalobce s doplněním dokazování výše zmíněným posudkem a vyzval žalobce dle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu k tomu, aby se vyjádřil ke zjištěným skutečnostem, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení zmíněné výzvy v rámci odvolacího řízení. Dne 15. 2. 2018 zástupce žalobce telefonicky kontaktoval úřední osobu žalovaného s žádostí o korespondenční zaslání znaleckého posudku, jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 15. 2. 2018, zástupce žalobce byl zároveň upozorněn na skutečnost, že 15denní lhůta k vyjádření nelze prodloužovat. Následně dne 16. 2. 2018 žalovaný zaslal žalobci sdělení, které bylo nedílnou součástí výzvy k vyjádření v rámci odvolacího řízení, přílohou sdělení byl i znalecký posudek, který byl společně s tímto sdělením doručen žalobci dne 19. 2. 2018, přičemž tímto úkonem došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty stanovené výzvou k vyjádření v rámci odvolacího řízení s tím, že zmíněná 15denní lhůta uplynula dne 6. 3. 2018, aniž v této lhůtě podal žalobce věcné námitky ke zmíněnému posudku či věcné vyjádření. Žalovaný obdržel od žalobce pouze písemnost, která byla označena jako „*vyjádření daňového subjektu*“, ve kterém byl uveden nesouhlas se závěry uvedenými ve znaleckém posudku. Dále žalovaný obdržel od žalobce dne 20. 2. 2018 žádost žalobce o prodloužení lhůty k vyjádření do 21. 3. 2018. V řízení o této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 2. 2018 toto řízení zastavil s odkazem na ust. § 36 odst. 5 daňového řádu, podle něhož nelze tuto lhůtu prodloužit. Žalovaný vydal žalované rozhodnutí dne 3. 4. 2018, tedy po uplynutí výše zmíněné lhůty k podání vyjádření a podání námitek k uvedenému znaleckému posudku (tato lhůta uplynula, jak již soud výše uvedl, dne 6. 3. 2018). Téhož dne, tedy 3. 4. 2018, po doručení žalovaného rozhodnutí, obdržel žalovaný od žalobce podání označené jako „*odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení*“, v němž se žalobce jednak odvolal proti rozhodnutí o zastavení řízení, týkající se žádosti žalobce o prodloužení lhůty, a dále v tomto podání požádal o navrácení lhůty v předešlý stav. Žalovaný odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení rozhodnutím ze dne 3. 7. 2018 zamítl a rozhodnutí o zastavení řízení týkající se zmíněné žádosti žalobce potvrdil. V případě žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav žalovaný řízení o této žádosti zastavil rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, a to z důvodu, že žádost o navrácení lhůty v předešlý stav nebyla podána nejpozději do vydání rozhodnutí o odvolání s odkazem na ust. § 115 odst. 3 daňového řádu. Odvolání žalobce proti tomuto druhému rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení týkající se žádosti o navrácení lhůty žalovaným zamítl a rozhodnutí o zastavení řízení potvrdil rozhodnutím ze dne 24. 7. 2018.
11. Na výše zmíněném postupu žalovaného neshledává krajský soud nic nezákonného, když jednak rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti týkající se prodloužení lhůty k podání vyjádření ke znaleckému posudku se opírá správně o ust. § 36 odst. 5 daňového řádu, podle něhož lhůtu nelze prodloužit, jde-li o lhůtu, se kterou zákon spojuje zájem práva. Uvedená lhůta k vyjádření se ke znaleckému posudku je nepochybně takovou lhůtou (§ 115 daňového řádu), přičemž podle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které prokazují a umožňují, aby se k nim

ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně I. stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí ve prospěch odvolatele. Podle ust. § 115 odst. 3 daňového řádu lhůta podle odst. 2 nesmí být delší než 15 dnů; žádost o navrácení této lhůty v předešlý stav je možné podat nejpozději do vydání rozhodnutí o odvolání. Podle ust. § 115 odst. 4 po uplynutí lhůty podle odst. 2 odvolací orgán k návrhu na provedení dalších důkazů nepřihlíží. Ostatně žalobce ani v žalobě nezpochybňoval rozhodnutí o zastavení řízení k žádosti o prodloužení lhůty, když pouze „kritizuje“ postup žalovaného v případě rozhodování o žádosti žalobce o navrácení v předešlý stav. K tomu však žalobce neuvádí žádné konkrétní věcné námitky, pouze uvádí, že *„Nemůže pak překvapit, že i k žádosti žalobce o navrácení v předešlý stav ze dne 3. 4. 2018 zaujal odvolací daňový orgán opět negativní postoj a řízení dne 22. 5. 2018 zastavil, což nezbyvá, než napadnout. Tedy celý procesní postup shora stručně popsany neodpovídá základním zásadám daňového řádu.“* Žalobce neuvedl, kterým že to konkrétním zásadám daňového řádu zmíněný postup neodpovídá, když naopak postup žalovaného byl zcela v souladu s platnou právní úpravou. K tomu je třeba dále uvést ve vztahu k rozhodování žalovaného o žádosti k navrácení lhůty, že této žádosti nemohl žalovaný vyhovět a řízení o ní správně zastavil, neboť žalované rozhodnutí bylo vydáno dne 3. 4. 2018 ve 13,30 hodin a žádost o navrácení lhůty v předešlý stav byla podána téhož dne až v 17,56 hodin, tj. po vydání napadeného rozhodnutí, tedy nebyla splněna podmínka uvedená v ust. § 115 odst. 3 daňového řádu, podle níž žádost o navrácení lhůty v předešlý stav je možné podat nejpozději do vydání rozhodnutí o odvolání, tedy do vydání žalovaného rozhodnutí.

12. Je třeba dále konstatovat, že žalobce, ač byl zastoupen v daňovém řízení, nerespektoval platnou právní úpravu, když požadoval, aby byla výše zmíněná lhůta (15denní) k vyjádření ke znaleckému posudku prodloužena, přičemž nemožnost takového postupu byla žalobci sdělena i v průběhu telefonického hovoru (úřední záznam ze dne 15. 2. 2018), resp. byla sdělena zástupci žalobce. Ve lhůtě k uplatnění práva vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem, tedy ke znaleckému posudku (ta uplynula 6. 3. 2018), neobdržel žalovaný konkrétní věcné námitky proti zmíněnému znaleckému posudku. Navíc je třeba zdůraznit, že žalovaný postupoval v podstatě nadstandardně v dané věci, když implicitně vzal ohled na snahu zástupce žalobce prodloužit lhůtu k vyjádření (ten požadoval prodloužit tuto lhůtu do 21. 3. 2018), přičemž žalovaný vyčkal s vydáním žalovaného rozhodnutí až do dne 3. 4. 2018, tj. cca 14 dní po žalobcem požadované konci prodloužené lhůty. Žalobce však nejenže nezaslal žádné připomínky ke znaleckému posudku ve zmíněné 15denní lhůtě, tj. do 6. 3. 2018, ale nezaslal je ani v jím požadované lhůtě do 21. 3. 2018, přičemž kdyby tak žalobce učinil, tedy zaslal by věcné připomínky ke znaleckému posudku po dni 6. 3. 2018, do data vydání žalovaného rozhodnutí, tak by je mohl žalovaný vyhodnotit jako doplnění odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru v souladu s ust. § 111 odst. 2 daňového řádu a mohl by se s těmito připomínkami žalovaný vypořádat v žalovaném rozhodnutí.
13. Žalobce proto nebyl krácen na žádném procesním právu, přičemž naopak to byl on, kdo si dostatečně nestřežil svá práva a nevyužil zmíněného časového prostoru k podání věcných připomínek ke znaleckému posudku. Tím spíše nemohl proto uspět s návrhem na doplnění dokazování znaleckým posudkem ing. Pejchala, který účelově předložil soudu až dne 22. 5. 2019 po uplynutí téměř jednoho roku od podání žaloby, týden před nařízením ústního jednání, přičemž tímto postupem nemohl odstranit svůj nedbalý přístup k hájení

svých práv v daňovém řízení, v němž mu taková možnost ex lege byla poskytnuta. Soudní řízení však není pokračováním daňového řízení, v němž žalobce rezignoval na využití svých práv, ke kterým nepochybně patřilo i předložení znaleckého posudku. V takovém případě ale nemohl žalobce úspěšně věcné připomínky ke znaleckému posudku uplatnit až v žalobě, neboť toto soudní řízení není pokračováním daňového řízení a krajský soud nemůže nahrazovat činnost odvolacího orgánu a za něj vypořádávat věcné námitky proti znaleckému posudku, a to v případě, že žalobce nebyl krácen na svých procesních právech v odvolacím řízení a v důsledku nerespektování zásady „*každý si má střežit svá práva sám*“ nevyužil zákonné možnosti podat připomínky v odvolacím řízení a nemůže tuto svoji laxnost nahradit iniciativou v soudním řízení. Žalobce měl možnost uplatnit věcné námitky proti posudku v odvolacím řízení včetně předložení znaleckého posudku, pokud tak ze své vlastní viny, svým laxním přístupem, neučinil, nemůže žalobce soud ve správním soudnictví pasovat do role odvolacího orgánu a požadovat po soudu, aby nahrazoval činnost správního orgánu. Na tomto místě je třeba poukázat na roli správního soudnictví při přezkumu rozhodnutí správních orgánů (§ 4 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). Správní soudnictví je ovládáno zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Správní soudy jsou soudy přezkumnými a nemohou proto nahradit neexistující úvahy správních orgánů (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 A 139/2002, ze dne 12. 5. 2005 ve věci sp. zn. 2 Afs 98/2004 a ze dne 31. 3. 2011 ve věci sp. zn. 9 Afs 81/2010).

14. V dané věci je třeba konstatovat, že není pravdou, že by žalovaný nerespektoval výše zmíněný závazný právní názor obsažený ve zrušujícím rozsudku NSS a potažmo v posledním předchozím rozsudku zdejšího soudu, když naopak nechal spornou otázku správně posoudit znaleckým posudkem, přičemž pokud žalobce považoval tento znalecký posudek za nesprávný, a to již v daňové řízení, nikoliv až v tomto soudním řízení, tak buďto měl z vlastní iniciativy oslovit jiného znalce a zadat mu stejně znějící znalecký úkol, nebo měl navrhnout výslech znalce (srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2018 ve věci sp. zn. 7 Afs 14/2015, ze dne 11. 2. 2014 ve věci sp. zn. 2 Afs 67/2012). V daném případě je třeba uvést, že žalobce v daňovém řízení tížilo důkazní břemeno týkající se jeho tvrzení, přičemž NSS ve zmíněném zrušujícím rozsudku uvedl, že „*stěžovatel listinné důkazy a v nich obsažené ekonomické analýzy a kalkulace dokládající trvalost snížení reálné hodnoty cenných papírů předkládal, aniž by připojil přesvědčivý komentář, popř. vysvětlení, takže není zcela zřejmá metoda a způsob výpočtu, pokud absentuje zdůvodnění jednotlivých postupů vedoucích k objasnění stěžovatelem tvrzených závěrů*“. Navíc žalované rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který je podložen výše zmíněným znaleckým posudkem, který v podstatě žalobce žádnou věcnou námitkou v odvolacím řízení nezpochybnil a již vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak žalobce nemůže učinit ani v soudním řízení. Navíc, i kdyby žalobce hodlal až nyní v soudním řízení předkládat další důkazy za účelem vyvrácení závěrů uvedených ve znaleckém posudku, pak je třeba konstatovat, že již v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, NSS poukázal na specifickou povahu daňového řízení, kdy v něm daňový subjekt nese důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzené výše svých daňových povinností a je tak povinen již v daňovém

řízení navrhopat k prokázání svých tvrzení důkazy. Koncepce daňového řádu je přitom založena na součinnosti daňového subjektu, který musí být správcem daně vyzván, aby se vyjádřil k jeho pochybnostem, zejména mu musí být umožněno navrhnout příslušné důkazy. Ty může daňový subjekt uvést už v odvolání. Pokud však daňový subjekt důkazní břemeno v průběhu daňového řízení neunes, tak nemůže svou nečinnost nahrazovat až v soudním řízení (srov. i rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2014, č. j. 4 Afs 142/2014-22).

15. Krajský soud se již proto nezabýval věcnými námitkami žalobce, kterými napadal až v tomto soudním řízení závěry uvedené ve znaleckém posudku a navržené dokazování neprovedl s tím, že v dané věci byl respektován zmíněný závazný právní názor obsažený ve zrušujícím rozsudku NSS ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Afs 64/2013-22, a v předchozím rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 21. 6. 2017, č. j. 52 Af 45/2016-71. Podstatná v dané věci byla skutečnost, že žalobce svou vlastní nedbalostí nevyužil svých procesních práv zákonným způsobem v odvolacím řízení ve vztahu k provedení dokazování a naopak postup žalovaného při zjišťování skutkového stavu odpovídal platné právní úpravě.
16. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
17. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 5. června 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu